ברשיני תרומה. תר"י דעיקרא קיימי למיכל בהמה לשם עיון עיקרא לשם היה לשון ליתנם לבהמה משום הספד תרומה ומ"מ חזו לשם כלל לשם פטורין מתרומה ומעשר כלשהו ברייש כלל גדול (שבת קף קמ. ושם):

לא יאכילנה ברשיני תרומה. והא דתנן (עירובין דף כו:) מערבין לישראל בתרומה דשמי בהמה תר"ת היינו דוקא הנאה שאין של כילוי אבל הנאה של כילוי כגון להאכיל לבהמתו חסור וכן להדליקה ולהסיקה תחת תבשילו כדתנן בפסחים תרומות (פ"ג מ"י) מדליקין בשמן של תרומה (ב) בתמורות המפילות ע"ג כהן בראשו כהן פי' כשים שם כהן שלריך לשתות חורה דבר לשחר למאה אבל לא בראשו ישראל והא דאמר בכל שעה (פסחים דף לד.) אבל גבל של בית רבי הוה ויהיה ממחם חמין (ג) בשמן של תרומה שנטמאה אמר ר"ת היינו להניח שבשת רבי וטעמא דלא חסור אבל הנאה של כילוי מפרש ר"י משום דדרשינן בפ' בתרא מדליקין (שבת דף כו. ושם) גבי אין מדליקין בטבל טמא את משמרת תרומותי בשמי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה טמאה ואחת תרומה טהורה מה תרומה טהורה אין לך בה אבל משעת הרמה ואילך פירוש עיקר הנאה דהיינו אכילה אף תרומה טמאה אין לך בה אבל עיקר הנאה דהיינו הדלקה אבל משעת הרמה ואילך ומהכא יליף לאין מדליקין בטבל טמא ובטבל טהור נמי (ג) משמע גבי עובדא דרבי פנחס בן יאיר (חולין דף ז.) דאסור הנאה של כלוי היינו משום דהדר ליפיון תרומה טהורה מטמאה ולא כמו שפירש שם בקונטרס (ד) דכ"ש בטבל טהור דכל שכן לא הוי דטהור מטמא הוא דלילפין וכי היכי דלילפין לאסור טבל בהנאה של כילוי הכי נמי ילפינן לאסור זו בתרומה משעת הרמה לא הותרה אלא להכשיר ולא לישראל (ה) **ישראל** ששכר פרה מכהן שמאכילה ברשיני תרומה אע"פ שמזונותיה עליו. תר"י היינו משום דבהמה המוכלת היא קנין כספו של כהן וישראל אין נהנה אלא מדמים והרי הוא כמוכר תרומה לכהן והדמים שלו אבל כהן ששכר פרה מישראל אסור להאכילה דאלו קנין כספו דכהן הוא דאיכא למיחש שמא יאכילנה לו בתרומה: **דמחייב** בגניבה ואבדה כו'. כאן משמע דהלכתא כמ"ד דשומר כשומר שכר דמי בהמות (ב"מ דף פ:) וכן הלכה כדמשמע בריש המפקיד (שם דף לו.) גבי שומר ושומל פעמים שמשיכה נהנה כו' ובפרק השומל (שם דף לז.) גבי ההוא דאגר כודני לבי מוחתי (ו) **אבל** כהן ששם פרה מישראל. פירש בקונטרס כששכרה הימנו שהנה להחזיר לו דמים אלו אם תתנם או תמכרם או יוחלו הפרות ותר"י לתמוך לעשות כן משום ריבית כדמוכח בפרק מי שהיה נשך (שם דף סד.) (ז) **עבדי צאן ברזל יוצאין בשן ועין.** תימה לר"י מה רואה מייתי מהכא לרבי אלי דמי דהא רב יהודה נמי מודה דיוצאין בשן ועין לפי דמשיב כעבדו כי היכי דחשיב כספו לעניו תרומה דתנן עבדי נתן ברזל יאכלו בתרומה דתרומה ושן ועין עניו אחד הוא כדפי' בתמני' ועוד הקשה הר' משה כהן דמי לר' יהודה דמיחסרי גופיינא ות"כ נרשותיה קיימי ושחרור מפקיע מידי שעבוד כדתמר לקמן גבי אינטלו דמילתא דפרסוה אמימתא דאפי' לרב יהודה מפקיעין מידי שיעבוד דאפי' שחרור דשן ועין דממילא אתרינן בהמוכל (ב"ק דף פט: ושם) דמפקיע מידי שיעבוד ואין לומר דרבה ורב יוסף דאיקי מהכא תניא כוותיה דרבי אלי דמי לית להו דרבה דתמר שיחרור מפקיע מידי שיעבוד דהא ממתני' דהשואל (גיטין דף מ: ושם) דייק לה ואין לומר לית להו טעמא דלקמן כיון דמיחסרי גופיינא נרשותיה קיימי דהא רבה לית ליה הכוא טעמא נסמוך ופ"ה קאמר רבה לרב נחמן והא תניא כוותיה דרבי אלי דמי ותירץ ה"ר שמואל בר' חיים מוורדי"ם דדייק מהכא לא נאשה ומחייס לא לישטרך דפשיטא אלא לאתר מיתה קאמר אתיין לאשה משום דהדין עמו: **הבעל** מוציא מיד הלקוחות. פי' בקונטרס דאפילו מתה היא מוציא הוא מיד הלקוחות משמע מתוך פירושו דכל זמן שהאשה חיה אין הבעל יכול להוציאם כשאכל הוא עמהן אשה דאי מוציא הוא מיד הלקוחות ואינה חיה יכולה למחות בחייס ותימה הוא דכיון שהמכירה קיימת כל זמן שהאשה שותקת למה תוכל לבטל מכירתו בשחתה על חנם דמחייס אין לה בהם כלום ועוד דאפילו אם האשה תוכל להוציא מחייס נראה דאין הבעל יכול להוציא אחר מיתה ולא אתרינן דשמקום האשה קאי כיון שאכל בעלמו כדמשמע בפרק מי שהיה נשוי (כתובות דף נא:) גבי הוא גברא דזבין כותבתה לחייסי בטובת הנאה אמר מי אתית אם ומערערה לך שכיבת חייסי אתה אילו ולקא מערער סבר רמי בר חמא אילו במקום חייסי קאי ת"ל רבה נהי לחחריות דחייסי לא קבל עילויה אחריות דידיה קבל עילויה ונראה כפר"ח דאין המקח קייס כלל אפי' שעה אחת דתקון רבנן שלא יהא אשה לריכה לטרוח ולחזר להוציא מיד הלקוחות אחר מיתת הבעל דלא דמי לאשה הטורפת מנכסים משועבדים לכתובה דהתם הוא מכירה דשמא לא תהא אשה לריכה לטרוח להוציא מיד הלקוחות אחר מיתת הבעל